

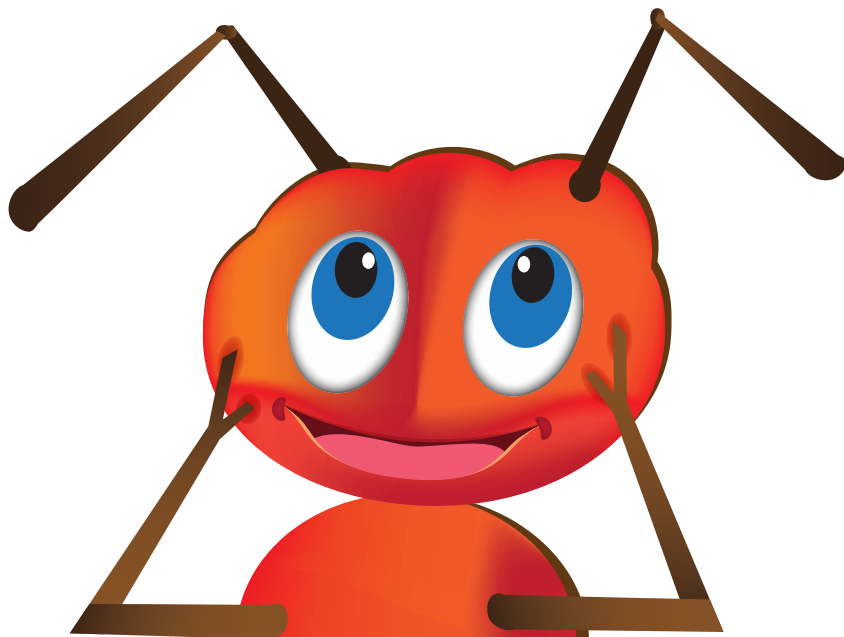
Mravljica in ljubezen



Mравlja in ljubezen

Ksenija Poklič

Ilustrator | Uroš Borovnik-Jopa



V velikem mravljišču nedaleč stran od gozda je živel mravlja Rozi. Ta mravlja je bila na videz kot vsaka druga mravljica, a v sebi se je precej razlikovala od drugih mravelj. Mislili bi si, da ji med vsemi temi mravljami nikoli ni bilo dolgčas. Ooo, pa še kako ji je bilo! In ne samo to, počutila se je osamljeno.





V njeni glavi je bilo mnogo vprašanj. Ko je pomislila na eno od teh vprašanj, je dobila kar mravljinke. Da, tudi mravlje dobijo mravljinke, kadar razmišljajo o pomembnih stvareh. In to vprašanje je bilo zanjo strašansko pomembno. Kaj je to ljubezen?



A painting of a forest path. The path is light brown and leads from the bottom left towards the upper left. On the right side of the path, there are several tall, thin trees with brown trunks and green foliage. The background is a dense green forest. The text is overlaid on the left side of the image.

Ker se druge mravlje niso zmenile za njeno vprašanje ali pa so jo le ošvrknile, ko jih je spraševala o tem, češ, zakaj je to sploh pomembno, se je odločila, da gre po svetu. Bila je vztrajna, vedoželjna in prepričana, da bo odgovor našla, pa če mora iti za to na konec sveta.

Dolgo je hodila po lepo urejeni poti. A žal je pot kazil tu in tam kakšen odpadek, ki ga je odvrigel tisti človek, ki zagotovo ne ve, kaj je to ljubezen. Kaj kmalu je prišla do prve klopce. Komaj se je dodobra namestila, da se malo odpočije, ko je mimo prilezel polž.





, dobrodošel na moji poti,” mu je dejala. “Kam pa tako počasi?” “Potujem,” ji je odgovoril. “Veš, to je tudi moja pot. Potujem in pri tem neznansko uživam! Zakaj bi torej hitel?!”

“A tako? Veš, meni pa se mudi. Sicer sem malo utrujena, zato sem morala počiti, ampak takoj ko nabere moči, grem dalje. Iščem namreč odgovor.”

“Kakšen odgovor?” je vprašal polž. “Kaj še nisi slišala, da vse odgovore nosimo v sebi?”

Mravlja ga je začudeno pogledala, nato pa dejala: ”Ja, ti že mogoče, ko imaš hišo vedno s seboj, jaz pa nimam kam dati vseh teh odgovorov.”

Polž se je nasmejal in rekel: “O, vidim, da nisi prehodila veliko. Veš, ne nosim odgovorov v svoji hiški, tam ne bi bilo dovolj prostora. Nosim jih v svojem srcu, zato hodim počasi, a vztrajno, pri tem pa neznansko uživam.”

Mravlji ni bilo najbolj jasno, kaj je mislil s tem, niti se ni obremenjevala ali pomislila, da bi ga prosila za razlago. Preveč se ji je mudilo.

“No dobro, kakor koli že, mudi se mi, lepo se imej, jaz pa grem naprej. Ne bi rada česa zamudila.”

In je šla dalje, stopala hitro, nekje v glavi pa ji je vseeno odzvanjal tisti smešen odgovor počasnega polža: “Vse odgovore nosim v sebi.”

 mešen tale polž, si je mislila. Ko je tako hodila po gozdu, ji je pot prekrizal polh. Malo se ga je sicer ustrašila, saj je bil precej večji od nje, pa vseeno ni pustila, da jo videz zmede.

“Dober dan,” je vljudno pozdravila, saj je vseeno čutila kanček strahu, pa vendar je kar se da pogumno nadaljevala. “Veš, saj sem majhna, ampak podajam se na veliko pot, pred mano je velika raziskava.”

Polh jo je malo zaspano pogledal in se nasmejal. “Tako praviš? Kakšno pot pa imaš v mislih in kakšno veliko raziskavo? Rad raziskujem ... Sem lahko del te tvoje raziskave?”

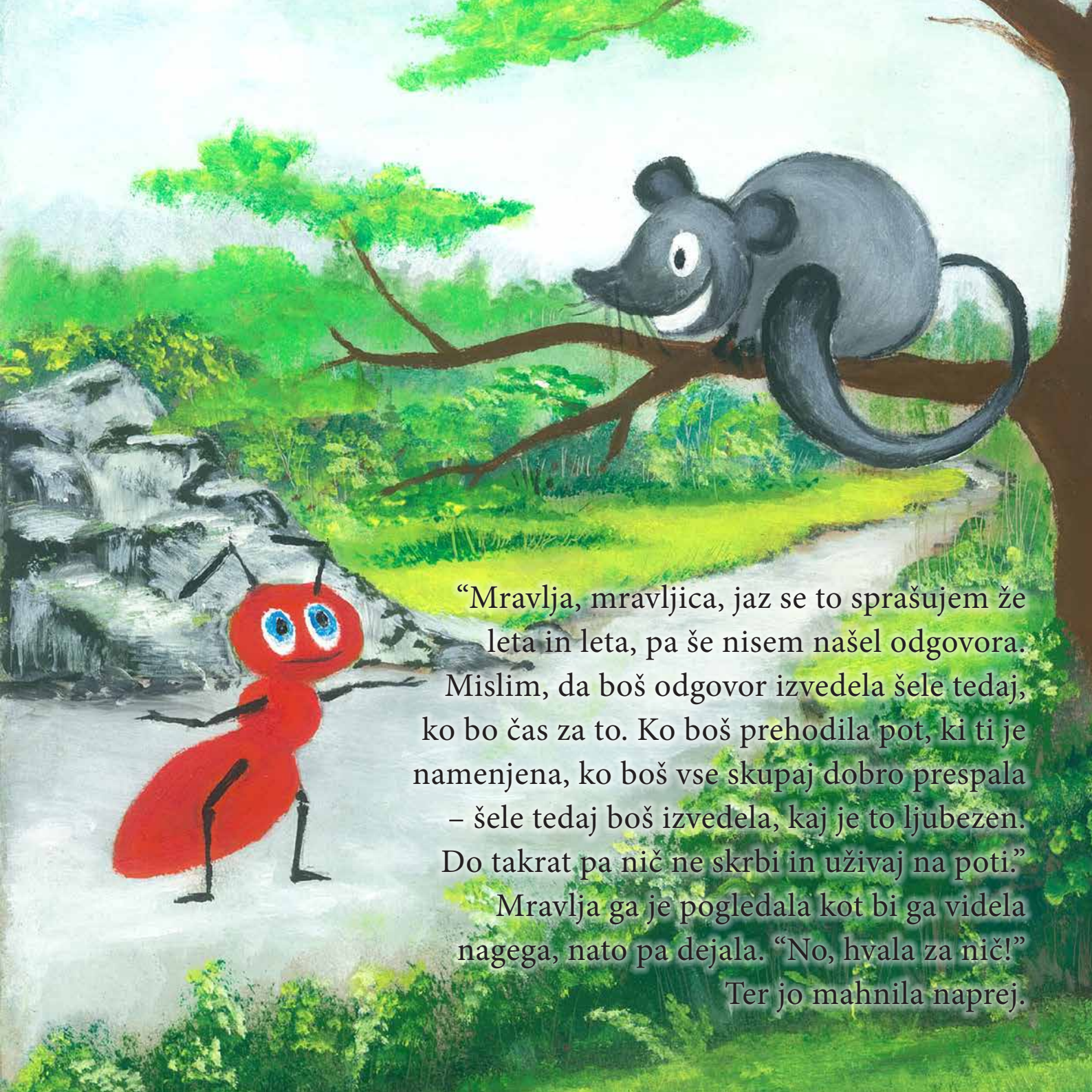
Mravlja ga je pogledala in z nasmehom pomislila, le kaj bi polh, ki pol življenja prespi, lahko vedel o ljubezni. A vseeno mu je dala priložnost. “Iščem odgovor,” je dejala.

Polh jo gleda in čaka. ”Ja ... Tudi jaz se veliko sprašujem in razmišljam o tem, medtem ko pozimi spim.”

“Zanima me, kaj je to ljubezen,” je rekla mravlja.

“Ooo, zanimivo vprašanje,” se je nasmejal polh.

“No, zanimivo že, vendar očitno kar težko, saj mi do sedaj tega ni znalo povedati niti 1542 mravelj, niti polž, ki sem ga nedavno srečala ob poti. Bi ti vedel povedati?”



“Mravlja, mravljica, jaz se to sprašujem že leta in leta, pa še nisem našel odgovora. Mislim, da boš odgovor izvedela šele tedaj, ko bo čas za to. Ko boš prehodila pot, ki ti je namenjena, ko boš vse skupaj dobro prespala – šele tedaj boš izvedela, kaj je to ljubezen. Do takrat pa nič ne skrbi in uživaj na poti.”

Mravlja ga je pogledala kot bi ga videla nagega, nato pa dejala. “No, hvala za nič!”

Ter jo mahnila naprej.



odila je hitro, njeni koraki so bili dolgi in bila je tako žejna, da je hočeš nočeš morala ustaviti in poiskati sočen list.

Na njem je zagledala gosenico.

“Oprosti, ker sem ti odgriznila del stanovanja, vendar gre za življenje in smrt!”

“Če je pa tako, pa kar izvoli,” je rekla gosenica in še dodala: “Ne bom več dolgo tukaj.”

“Kako to misliš?” je vprašala mravlja. “Tu je vendar tvoj dom. Se seliš?”

Gosenica se je nasmejala iz vsega srca in dejala: “Ne, rastem, spreminjam se. Sicer gre počasi, včasih je malo boleče, ampak vem, da se splača. Spreminjam se v nekaj lepšega, boljšega, vsaka taka preobrazba pa malo boli. Ampak nič ne de. Povej mi, kaj delaš tukaj čisto sama?”

“Hmmm, no, ker si bila tako prijazna in ker se mi zdi tvoj odgovor zelo zanimiv, ti bom povedala. To je moja velika raziskovalna naloga. Iščem odgovor na vprašanje, kaj je ljubezen. Se tudi tebi zdi smešno?”

Gosenica jo je pogledala z velikimi očmi, vesela, da se s to mislijo ukvarja še nekdo.

“Ne, niti malo, je pa zabavno.”

“Meni se ne zdi preveč zabavno, da že nekaj dni hodim in nikjer ne dobim pravega odgovora. Zdi se mi, da zapravljam čas.”

“O, draga moja mravljica. Iskanje odgovora na vprašanje ni nikoli izguba časa! Veš, mogoče ne verjameš, ampak za tako velike odgovore moramo prehoditi mnogo poti, se spreminjati. To je včasih celo boleče, včasih je

trpeče, pa vendar je to nekaj najlepšega, kar nas čaka v življenju.” Mravlja jo je pogledala, se zamislila in rekla: “Zdi se mi, da ima to, kar praviš, smisel, pa vendar ne vem, če prav dobro razumem, kaj si mislila s tem.” “Poglej,” je rekla gosenica. “Nisi me videla, kakšna sem bila. Nisem bila lepa na pogled, ampak se iz dneva v dan spreminjam, moja preobrazba traja, vendar se jaz s tem ne obremenjujem, saj vem, da rastem in prepričana sem, da me čaka še veliko čudovitega. Rada bi bila najboljše in najlepše kar morem biti, ljudje bi rekli, najboljša verzija same sebe.”

“Aja, ampak meni se mudi, rada bi se vrnila nazaj domov s preprostim odgovorom, ki bi ga vsi razumeli. In potem bi me slavili in bila bi pomembna, saj sem našla odgovor na vprašanje, o katerem se drugim mravljam še sanjalo ni.”

Gosenica jo je ljubeče pogledala in ji, kljub temu da jo je ta obleka že močno tiščala, odgovorila.



*V*eš, mravljica, vse se zgodi takrat, ko je čas za to. Zato stopaj počasi, občuduj lepoto, delaj na poti tisto, kar rada počneš, in nikar ne išči sreče v tem, da te bodo slavili. Jaz mislim, da drugim mravljam ta odgovor ne pomeni veliko, če se same niso spraševale o njem. Zaradi njih ne rabiš odgovora, zase ga iščeš, zapomni si to. Zdaj pa srečno!”





Ni še povedala do konca, ko je
njena koža popokala in prelep
metulj je razprl svoja čudovita krila
ter odletel.

“Vauuuu,” mravlja je stala, kot bi
jo kdo prilepil na tla. “Kaj pa je
bilo to?”

Takrat se je prvič usedla, globoko
vdihnila in izdihnila ter pomislila na vse
to, kar je doživela na poti.



Ljubezen nosiš v sebi, ko bo čas za to, boš dobila odgovor!
Uživaj v vsem, kar delaš, včasih je naporno, včasih malo boli, bodi najboljša verzija samega sebe. Še vedno se ni mogla načuditi tej lepoti, ki jo je videla ... Ta gosenica ji je v glavo vsadila čudovito misel: “Kaj pa, če je vse to, kar so mi povedali, res?”



Ksenija Poklič
Mravlja in ljubezen

Ilustrator: Uroš Borovnik- Jopa

Lektorirala: Petra Potočnik

Oblikovanje: Nadi

Tisk: Eurograf, d.o.o. Velenje

Naklada:
500 izvodov, 1. natis

Izdano v samozaložbi
Slovenj Gradec, april 2019

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

821.163.6-93-34
087.5

POKLIČ, Ksenija
Mravlja in ljubezen / Ksenija Poklič ; ilustrator Uroš Borovnik - Jopa. - 1. natis. -
Slovenj Gradec : samozal., 2019

ISBN 978-961-290-167-7
COBISS.SI-ID 299501056

Tudi mravlje dobijo mravljince,
ko razmišljajo o pomembnih stvareh.



ISBN 978-961-290-167-7



9 789612 901677

Cena: 14,40 €